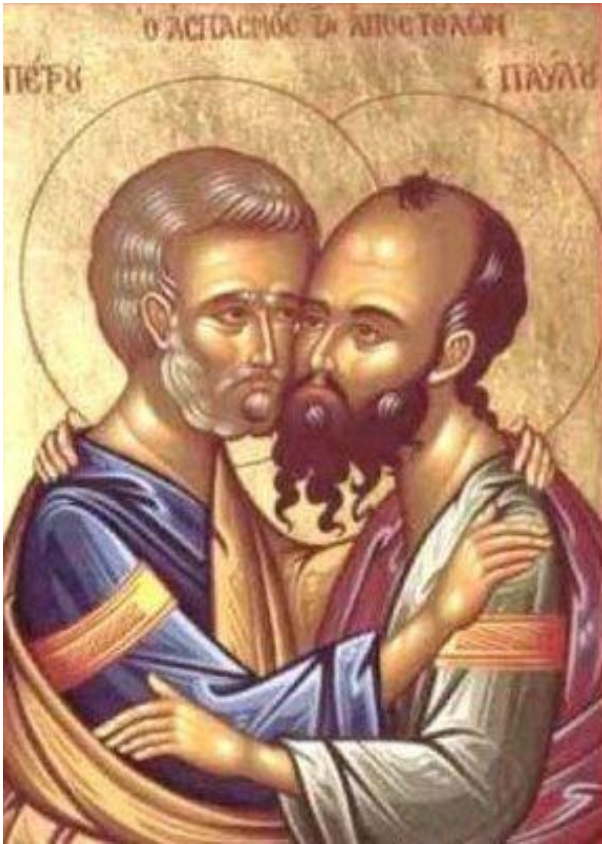

ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)

Ἐάν ἡ μνήμη κάθε ἁγίου, εἶναι κοινή ἀφορμή εὐφροσύνης καί πρόξενος μεγάλης ὠφέλειας σ' ὅλους, διότι ἐγκωμιάζεται δίκαιος, πόσο περισσότερο τῆς κορυφαίας ἄκρας τοῦ κορυφαίου χοροῦ τῶν Αποστόλων, **Πέτρου καί Παύλου**

Αὐτοί εἶναι κοινοί πατέρες καί καθοδηγητές ὅλων ὧν ἔχουν τό ὄνομα ἀπό τό Χριστό, ἀποστόλων, μαρτύρων, ὁσίων, ἱεραρχῶν, ποιμένων καί ποιμαινομένων, διδασκάλων καί διδασκομένων, ὅλων, ὡς ἀρχιποιμένες καί ἀρχιτέκτονες τῆς κοινῆς ὅλων εὐσεβείας καί ἀρετῆς καί ὡς φωστῆρες στόν κόσμο πού ὑπερβάλλουν σέ λάμψη ὅλους ὅσους διέλαμψαν μέ εὐσέβεια καί ἀρετή.

Τέτοιοι φωστῆρες φαιδρύνουν τήν Ἐκκλησία, γιατί ἡ συνάντησή τους δέν προκαλεῖ ἐκλειψη, ἀλλά περίσσεια φωτός.

Ἀφοῦ μετέσχον καί οἱ δύο τῆς ἀδιάκοπης πηγῆς καί τοῦ αἰωνίου φωτός τοῦ Χριστοῦ, ἐξ Ἰσοῦ, ἀπέκτησαν ἴσιο καί τό ὕψος καί τή δόξα καί τή λαμπρότητα.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὡς πατέρας τοῦ γένους πού ἄκουσε ἀπό τό Κύριο: «**σύ εἶσαι Πέτρος κι' ἐπάνω σέ αὐτή τή πέτρα θά οικοδομήσω τήν Ἐκκλησία μου**» (Μάτθ.16,18), φθονήθηκε ἀπό τόν ἀρχέκακο καί πλανήθηκε, μάλιστα ἀπό τὰ δεξιά ὅταν εἶπε ὁ Κύριος ὅτι αὐτή τή νύχτα θά σκανδαλισθεῖτε ὅλοι ἀπέναντί μου. Ἀντεῖπε μέ ἀπειθεια καί ἔθεσε τό ἑαυτό τοῦ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, λέγοντας ὅτι καί ἂν ὅλοι σκανδαλισθοῦν, ὄχι πάντως ἐγώ. Ἐπειδή καταλήφθηκε ἀπό ἀλαζονεία, ἐγκαταλείπεται περισσότερο ἀπό τοῦ ἄλλους, γιά νά ταπεινωθεῖ περισσότερο ἀπό τοὺς ἄλλους, ἀλλά καί νά ἀναφανεῖ λαμπρότερος.

Πῶς; Μέ τήν αὐτοκριτική του, τή μεγάλη του λύπη καί μετάνοια καί μέ τό δραστικό γιά τήν ἐξιλέωση φάρμακο, τὰ δάκρυα. «**Καρδιά καθαρῆ, συντριμμένη καί ταπεινωμένη, δέν θά ἐξουθενώσει ὁ Θεός**». Ἡ κατά Θεό λύπη προκαλεῖ ὀριστική μετάνοια γιά τή σωτηρία, «**ὁποῖος σπείρει τήν ἱκεσία μέ δάκρυα, θά θερίσει μέ ἀγαλλίαση τήν ἄφραση**». (Ψάλμ. 125,5).

Μάλιστα ἐξερρίζωσε τελείως ἀπό τή ψυχή τοῦ τό πάθος τοῦ ὅπως φαίνεται ὅταν ὁ Κύριος τόν ἐρώτησε ἀργότερα ἂν τόν ἀγαπᾷ. Αὐτός πού πρωτύτερα, καί χωρίς νά ἐρωτηθεῖ, τοποθετοῦσε πάνω ἀπό τοὺς ἄλλους τόν ἑαυτό του, τώρα ἐρωτώμενος

συναινεῖ μὲν ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Κύριο, παραλείπει ὁμως τὴ λέξη "περισσότερο" λέγοντας **«ναί, Κύριε, σὺ γνωρίζεις τὰ πάντα, σὺ γνωρίζεις ὅτι σέ ἀγαπῶ»**. Ἐρωτᾶται μάλιστα τρεῖς φορές ὥστε μὲ τὴν τριπλῆ ὁμολογία του νὰ θεραπευθεῖ ἢ τριπλῆ ἄρνησή του. Καί ὁ χορηγὸς τῆς σωτηρίας ἀπὸ ὑπερβολικὴ φιλανθρωπία ὡς αὐτόκλητος μᾶλλον ὡς αὐτοπαρακλήτος τὸν τοποθετεῖ βοσκὸ στὰ πρόβατα. Ὅπως πρὶν τὸν ἔθεσε θεμέλιο ὅταν ὀνομάζει οἰκοδομὴ τὴν ὁμάδα τῶν πιστευόντων καί ὅταν ὁ λόγος ἦταν γιὰ τὴν ἀλιεία τὸν ἔκανε ἀλιέα ἀνθρώπων, τώρα τὸν κάνει ποιμένα καί ἀρχιποιμένα ὅλης τῆς Ἐκκλησίας του. Μάλιστα τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ τὸν περιζώσει μὲ τόση δύναμη, ὥστε καί μέχρι θάνατο σταυρικὸ νὰ ὑπομείνει.

Γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ποιά γλῶσσα νὰ μιλήσει τὴ μέχρι θανάτου καρτερία ἐκείνου γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ πέθαινε καθημερινά καί δὲν ζοῦσε πλέον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ εἶχε μέσα τοῦ ζωντανό τὸ Χριστό, ὅπως ὁ ἴδιος λέγει. Καί σέ ποιὸν ἀπὸ ὅλους θὰ παραχωρήσει ἴσο ζῆλο παρά μόνο στὸν ἀπόστολο Πέτρο. Πόσο ταπεινὸς δὲ εἶναι, ἄκουσε τὸν ἴδιο νὰ λέγει: **«ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων πού δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ καλοῦμαι ἀπόστολος»**.

Ὁ Κύριος λέγει περὶ τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Ἀνανία: **«Αὐτὸς εἶναι σκευὸς ἐκλογῆς μου γιὰ νὰ βαστάσει τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων»**. Ποιὸ ὄνομα; Φυσικά τὸ δοσμένο σέ ἐμᾶς, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴ ὁποία βαστάζει ὁ Πέτρος ὡς θεμέλιο. Βλέπετε πόση εἶναι ἡ λαμπρότητα καί ἡ ὁμοτιμία τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου; Γι' αὐτὸ καί αὐτὴ τώρα ἀπονέμει μιά καί τὴν ἴδια τιμὴ καί στοὺς δύο, συνεορτάζοντας ὁμότιμα καί τοὺς δύο.

Καί ἐμεῖς ἐξετάζοντας τὸ τέλος τους, ἄς μιμηθοῦμε τὴ διαγωγή τους καί ἂν ὄχι τὰ ἄλλα, τουλάχιστον τὴν ἀπὸ τὴν ταπεινώση καί μετάνοια διόρθωση. Ἡ διόρθωση ἀπὸ τὴ μετάνοια ἀρμόζει σέ μᾶς περισσότερο παρά σέ ἐκείνους, ἀφοῦ κάθε ἡμέρα κάνουμε ὁ καθένας πταίσματα καί ἀπὸ πουθενά ἄλλοῦ δὲν ὑπάρχει γιὰ μᾶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν δὲν τὴν ἐξασφαλίσουμε ἀπὸ τὴ διαρκὴ μετάνοια. Προηγεῖται δὲ τῆς μετανοίας ἡ ἐπίγνωση τῶν πταισμάτων μας, ὅπως λέγει ὁ ψαλμωδὸς **«ἐλέησον μέ, γιατί γνωρίζω τὴν ἀνομία μου»** ἐλκύνοντας ἔτσι τὸ ἔλεος καί μὲ τὴν ἐξαγόρευση ἔρχεται τελεία ἄφεση. Καί ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴ κατά Θεὸ λύπη ἀκολουθεῖ φυσικά ἢ μὲ συντριμμένη καρδιά ἐξαγόρευση καί δέηση πρὸς τὸ Θεὸ καί ἡ ὑπόσχεση στό ἐξῆς ἀποχὴ ἀπὸ τίς κακίες πού αὐτὸ εἶναι ἡ μετάνοια.

Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴ μετάνοια κέρδισε τὴ προστασία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐπιστροφή καί τὴ προκοπὴ καί τὴν παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους οἰκείωση πρὸς τὸ Θεὸ, γιατί ἡ μετάνοια, ἂν εἶναι ἀληθινά ἀπὸ τὴ καρδιά, πείθει τὸν κάτοχό της νὰ μὴν ἐπιδίδεται πλέον στίς ἀμαρτίες, ἀλλὰ νὰ καταφρονεῖ τὰ παρόντα, νὰ ἀφιερώνεται στὰ μέλλοντα, νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῶν παθῶν, νὰ ἐπιδιώκει τίς ἀρετές, νὰ ἐγκρατεῦεται, νὰ ἐπαγρυπνεῖ, νὰ εἶναι ἐλεήμων στοὺς πταίοντες καί στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη τῆς βοηθείας του μὲ ὅσα ἔχει, λόγια, ἔργα, χρήματα γιὰ νὰ κερδίσει τὴ φιλανθρωπία καί τὴ θεία εὐμένεια καί νὰ πετύχει τὸ αἰώνιο ἔλεος.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ: ΠΑΤΕΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΓΡΗΓ. ΠΑΛΑΜΑΣ" Τ.10)